

Un figuri engrescador
 últim modelo d' istiu...
 Ellas no senten calor
 y ells, en cambi, fan l' ull viu.

Tipos de verbena

LA ESCENA AL FRONTON CONDAL

— Escolti prenda, té inconvenient en ballar ab mí aquest ball?

— ¿Qu' es aixó que tocan, si 's pot assaber?

— ¿Aixó no coneix?... ¡Si que va atrassada de notícias! .. Ni 'l diari de 'n Brusi que tot ho porta ab tres días de retrás. Aixó es una americana; ja veurá pari la orella; *Ni-ña Pan-chita-sí...*

— Ay, ay, té rahó...

— Be ¿qu' enganxa ó nó?

— Si home sí, vaya uns fums, sembla un capitá de quintos.

— Bueno dona, á mi m' agradan els caràcters decidits.

— Donchs miris; de *dissidida* 'n soch molt.

— ¿De serio?

— Lo que sent...

— ¿La gracia de vostè?

— Laura, per servirlo.

— Ay Laura, si que 'm serviría!... ¡cregui que 'm serviría de debó!

— Bé escolti... ¿que m' ha tret per ballar ó per que li expliqui las mevas entressenyas?

— ¿Aixó pregunta?... si ja estich anhelant extre nye 'l seu cosset entre mos brassos, ¿som 'hi?

— Som 'hi.

— (¡Quin *carretó*, renoy!) Ay Laura; si vostè sabia...

— (¡Com *arramba* 'l *mano*!) ¿Qué vol que sápigas?

— (¡Recristo quina trepitjada!) Vull dir que si vostè sabia de ballar...

— ¿Qué? ¿qué faría?

— Res; que 'm respectaría un ull de poll que tinch... (¡Aquesta mossa ho prén tot!)

— (Com s' atreveix! ¡Fèm el tonto!) Prou home, prou porque no ho deya que tenia 'ls peus delicats!

— (¿Un' altra vegada?) ¿M vol creure á mi? parém de ballar. (Crech que tots dos pendríam mal)

— Com li sembli (¡Veyám de quina carta se n' anirá ara aquest fulano!)

— Vostè m' ha dit qu' era molt decidida ¿oy?

— Y li he dit la pura veritat.

— Veyám, donchs!... ¿Qui es aquella noya que vá ab vostè?

— M' es cusina.

— Y de qué fá vostè els días de feyna?

— Treballo á la *frábica*.

— ¿Y té promés?

— No senyor. Vaig donarlo á dida l' any passat per ranci. (Ves si enténs la indirecta)

— Aném á beure... ¿Qué no vol que vingui la co sineta?

— Ja s' *apanyará* ella... Prou qué té qui se 'n cuida!...

— Ah! já!... Ep mosso!... Digui que vol pendre vostè?

— ¿Jo? *mantecado*... Crech que refresca las sanchs.

— Millor li aniria la horxata... (Y á mi també)

— Donchs sí; el vaig despatxar per ranci... *afiguris* que...

— (l' entench) Si noy, dos *mantecados*. (¡Ay, ay, ay que patirém ab aquesta mossa!)

— Era una nit com aquesta, la nit de Sant Joan. Vam anar al *Parca* de la Montanya.

— ¿Sols?...

— Ab ma cosina y el seu... Nosaltras aném á tot arréu solas... Ja *bará*, qui mal no fá, mal no pensa. Donchs sí; veliaqui qu' ell era un de 'ls de molta broma pero á la bóssa no hi toquem... A mitj cami de Sant Gervasi jo volia descansar y beure... Sab el poca latxa de que va desdinerarse... Donchs d' una paperina d' anís de cumí y aygua de la font. ¿Sab qu' es bó aquest mantecado? Ne demanaría un' altre.

— Tingui, prenguis el meu. A mi 'l fret m' atropella 'l dentat. (Y se 'l prén la grandíssima!)

— Donchs, veliaqui qu' arribém al *Parca* de la Montanya y allí perquè 't deixin ballar has de pendre alguna cosa... ¿A que no sab que va proposarme ell, l' *agarrat*?...

— Qué sé jo!... ¡que se 'n entornessin potser!

— No; que prenguessim *café*... ¿C *fé*, vaig dirli, grandíssim? ¿y per aixó 'm fas perdre la nit.

— Donchs ¿qué volía vostè?

— Jo, una racció d' arrós ab pollastre.

— No anava mal. ¿Y va pagarla ell?

— Vaya que sí!... Pero per un *mistech* ab patatas, vaig haver d' articulejar mitj hora.

— Pero li va pagar al últim?

— Y un' altre també. Ahont me va cremar de debó va ser ab las maduixas. Jo 'm perdo per las maduixas. *En fin*, que després del segón plat — un *grapadet* no 's pensi- ja vam comensar á fer morros. Ell que no y jo que sí... ¡S' *acabó* el ball!... ¡Ni tampoch li vaig concedir un *xotish*! Vam baixar tot el cami enmurriats sense badar boca. Ell d' ali que d' ali á mirarme ab ulls de colominet enamorat y allargant els *putinés* una mica massa. ¡Bona estava jo per ferli cara bonica!... Els dimonis y la *dibilitat* se m' emportavan! Al fi arribém al passeig de Gracia y quan vaig sentir la oloreta d' aquellas cocas y bunyols, vaig comensar á entendirme fins al punt de que... ¡no sé si li digui a vostè!...

— Si dona, sí, aboqui!...

— Donchs... va demanarme un petó y á la porta de ca 'n Samá...

— Qué? digui...

— Donchs... vaig ferli...

— Jesús, María y Joseph!

— Y sab com va pagarm' ho, el gran brètol?... Donchs no va volguerme comprar una coca.

— ¡L' ingrati!

— Pero no 's va queixar de la pesada ¿sent? A la plassa de Catalunya vaig enjegar-lo á passeig y 'l vaig deixar patejant de rabia y no l' hi volgut més.. Jo á las bonas, tot lo que vulguin de mi... pero á las malas soch més tossuda qu' una mula. ¿A que no sab qué pendría ara?

— (Fèm el desentés) ¿Torném á ballar Laura?...

— Av. fill s' está tan bé aqui assentadet, á la fresca... ¡Vol que piqui al mosso?

— Prou que vindrá, no s' apuri... Ah escolti... ¿la seva cosina es... *decidida* com vostè?

— Uy ¿ella? molt més que jo; ella ja es barra lo que té... ¿Vol que la cridi que la coneixerá?

— No, no 's molesti, gracias; ja hi haurá temps.

— Donchs, sí; aquest any 'ns hem *dicidit* á venir al

Frontón; está bé aixó, sols que 'ls mossos tardan massa...

—(Apartém el ruixat) ...¡Ah! Laura, una pregunta encara...

—Digui, pero tregui la ma...

—En confiança, siguim franca. El seu promés del any passat, després del arrós ab pollastre y 'ls dos bistechs y las dugas tandas de maduixas, va conseguir de vosté un petò, diu...

—Sí, un, un no més; li juro!

—¿Y res mes?...

—¿Y ara? ¿per qui m' ha prés vosté?... ¿Què 's pensa que tracta ab una quansevol?... Miris, ara passa 'l mosso cridil.

—No no 's molesti. Sento dirli Laura que vosté y jo no 'ns entendrém.

—¿Y ara? ¿quina mosca l' ha picat?...

—Que no 'ns entendrém, vaja. Jo hi surtit per anar de verbena y vosté per anar de gorra... Mosso tingui, cobri.

—Quatre rals de gasto. Aquí te 'l cambi... gracias.

—Laura, passi'ho be. M' alegro de coneixerla. Una trepitjada seva 'm costa una pesseta... y n' he surtit barato M' hi convensut de que vosté y la seva cusina poden anar pel mon, solas y ben solas... ¡Hasta may més!

—¡.....!

RAMON BERENGUER

Un cas com un cabàs

(HISTORIETA SENSE PICARDIA)

IV

—Sí senyor. Vull un subjecte sá, robust, garantit, qu' hagi donat resultat ..

Jo l' instal·laré al efecte en un piset que jo sé, allí viurá ab molt bon tracte fins que cumplert el contracte ja no 'l necessitaré...

—Donchs 's buscará, senyora!

—Pro dugas cosas demano:

La primera es que 'l fulano sigui d' un poble de fora á fi que, omplert son comés y lograt lo meu desitj, hi posi torra per mitj y no se 'l vegi may més.

Lo segona es que 'l minyó no brilli pe 'l seu talent puig avans que inteligent el prefereixo liró ..

¡Massa llest, sospitaria, sorprendria la vritat, no sería reservat y un compromís 'm duria!

—'S procuraré.

—Está bé

Ara, en quant al seu salari, li daré un duro diari y 'l mantindré y vestiré.

Sens perjudici que si s' amotlla bé al meu capritxo y 'm dona lo que desitjo no 's queixará pas de mí!

Vosté, tindrà si me 'l troba cent duros de comissió y, de servirme 'l minyó hi haurá alguna ganga nova.

—Molt bé, y si 'l logro pesca ¿ahont vol que li dirigeixi?

—Donchs, després que l' instrubeixi aquesta clar li daré...

Que vagi al carrer del Pl. noranta tres, pís primé, qu' obri, que s' instal·li bé y quedí esperantme allí ¿Entesos?

—¡Perfectament!

será servida á consciéncia...

—Ah!... la darrera advertencia Búsqimel.. de ben regent!

No per la meua ilusió solament, puig no 'n tinch cap... Es sols pel menut que... ¿sab? no vull cap escrupuló.

—Molt bé senyora, als seus peus!

Marxá la superba dona y jo 'm vaig quedá una estona capficat, tot fentme creus.

—¡Vet' aquí, —al trobarme á solas vaig dirme— qu' estás ben fresch ab aquets dos compromisos . ¡Bon parell d' encarreguets!

Per un cantó, buscá un home que ho siga sols aparent; es dir, que s' assembla á un mascle, pero que no 'n tinga res...

Per l' altre cantó, procurat un varó robust y fet uu mascle de... *campanillas*, un *semental* ben cumplert.

¡Sempre surten cosas novas! ..

Aquí téns els dos extréms; Una xicota fogosa pera guardar l' honor seu necessita un *cancerbero* llis y ras com la paret...

En cambi, una despitada per no haver tingut heréu, necessita un que 'n fabriqui á voluntat y á preu fet.

¿Y ahont els trobo aquets *fulanos*?

El según del mal el menys...

Encara á la tal senyora més de dos y més de tres la servirian gustosos, posanthi á sobre quartets

Pro es el cas que, la tal dama vol que 'l prolífich aucell sigui de lluny, mitj imbécil, y un grapat de cosas més...

¿A qui podré dirigirme?

¿Ahont tals bitxos trovaré?

Els doscents duros promesos valen la péna... ¡Rumiém!

Al fi, després d' un gran rato de posá en prompsa el cervell, vaig acordar dirigitme á un subjecte quals serveys —utilisats varias voltas— sempre 'm deixaren content.

El fulano residia llavors á la Seu d' Urgell y al punt vaig ferli una carta del modo qu' ara segueix;

«Don Antón Tantsemendona
«Seu d' Urgell.

Molt senyor meu;

«Necessito que sens falta,
«tot just rebi la present,
«'m busqui en eixa comarca
«un home mascle, sancer,
«garantit y de *recibo*,
«que no sigui massa lleig;
«y encara que sigui tonto
«ó pallús, no renyirém...
«Mentres serveixi per *pare*
«no se li exigeix res més.

«*Item més*. Un' altre encárrech;
«També 's necessita urgent
«un *doneia*, un individuo
«tot al revés del primer.
«Aquest, es imprescindible
«que no tingui res... de res.
«(Es per guardá una xicota.
«suposo que ja m' entén.)

«El sou d' aquets dos *fulanos*
«un duro al día; además
«taula, llit y roba neta
«y pel que toca á vosté,
«cent pessetas cada encárrech.

«NOTA. Los gastos de tren
«corren també del meu compte.

«Regiri donchs terra y cel
«y envihim, Tantsemendona,
«els dos tipos — Seu atent.»

(Aquí la firma y la rúbrica)
Y la vaig tirá al correu.

M. RIUSECH.

(SEGUIRÁ.)

UN JOVE PRAGTIGH

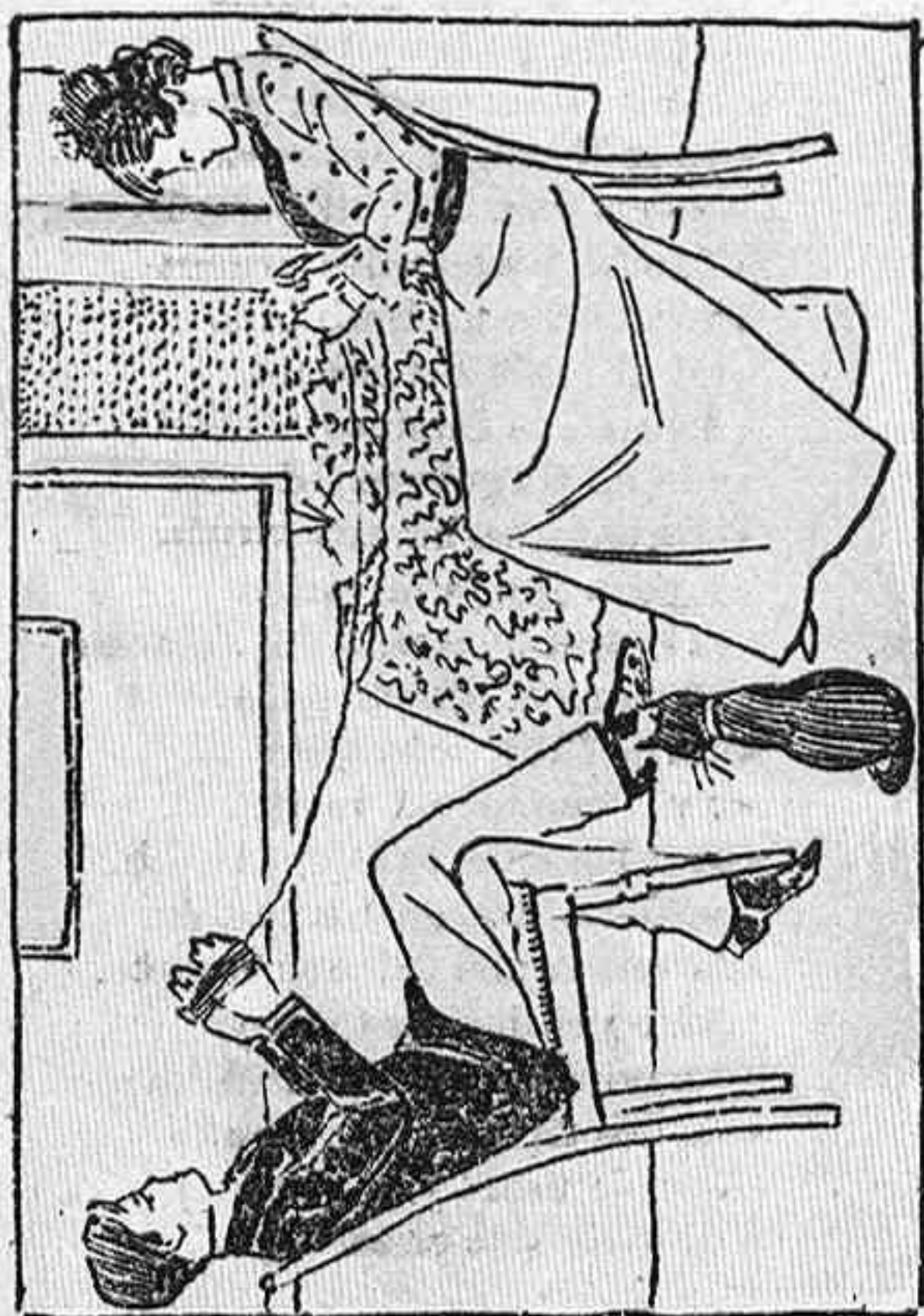
LA TOMASA

—No 'ns ascolta, no; segueixi...
—Donchs, com anava dihent:
es está l' un prop de l' altre,
amoixantse constantment.

Y sens pogué contenirse,
s' exalta tot d' un plegat
y las ilusions desayra
per la trista realitat.

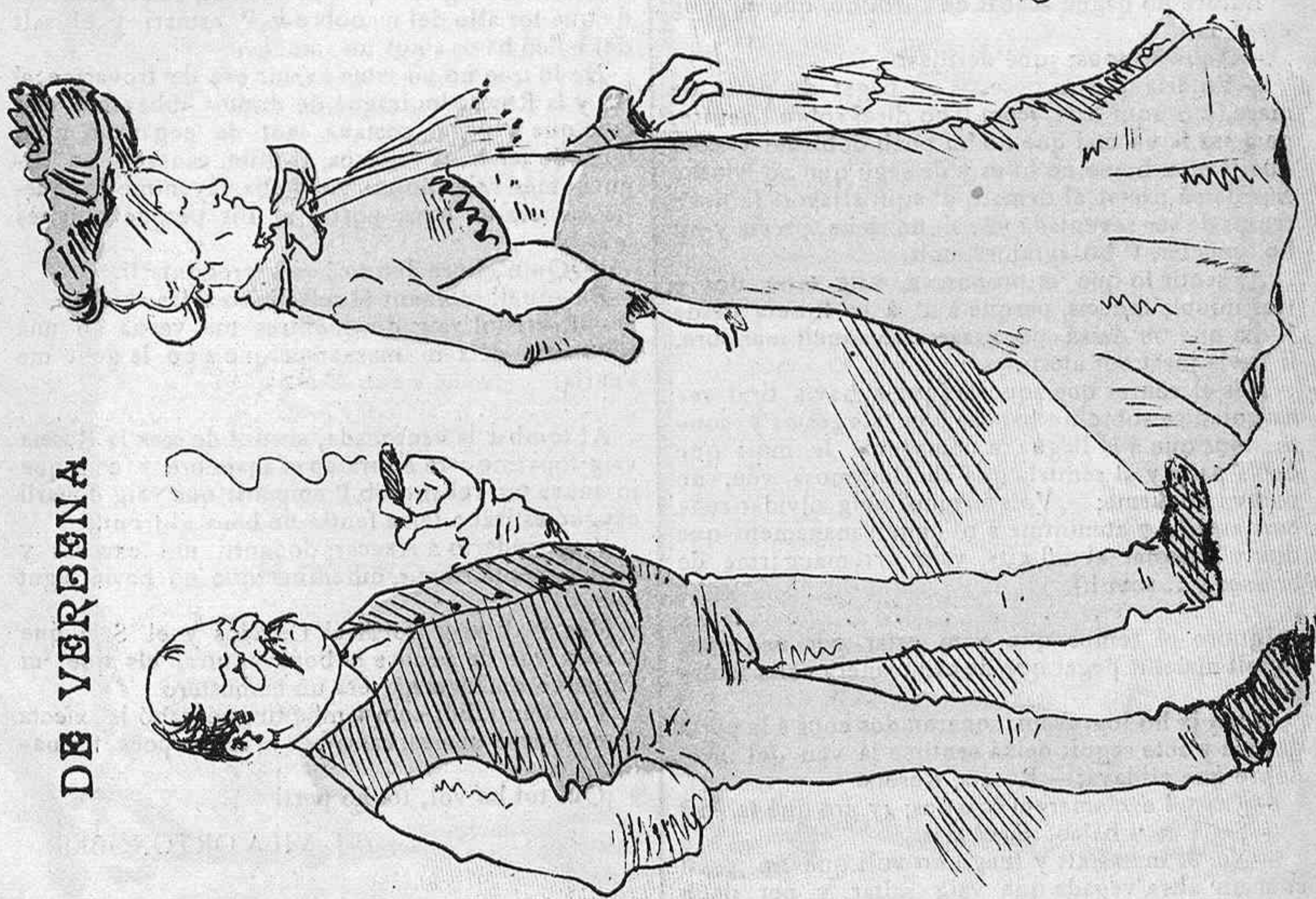

—¿Y qu' es estimarse, Eduardo?
—Lolita, ja li diré:
es está l' un prop de l' altre...
¿La seva mama ahont deu sé?

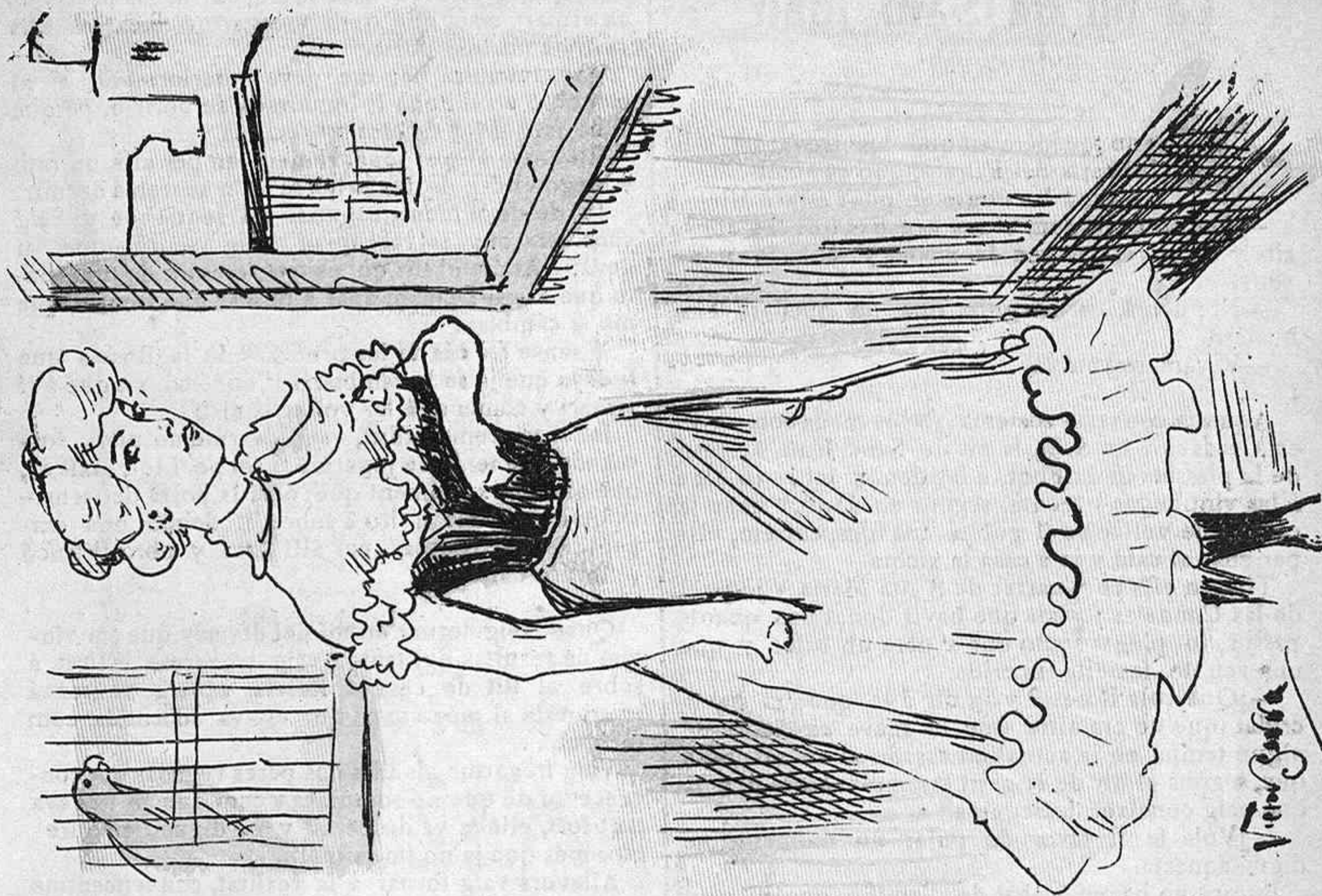

—¿No venen?—No, continuhi.
—Es viure sols d' ilusions.
—¿Y res més!—¡Oh, devegadas
un hom pert las oracions.

DE VERBENA

-Ja que no vols venir de verbena me 'n hi aniré sola.
 Ves, filla, ves en nom de Deu... (El bacallà no 'm fa pas

Victor Balaguer

La cambrea d solas.—El senyoret m' ha dit que
 á las dotze en punt vindria á dirme la bonaventura.
 Si no m resulta á nax diari al menos, no m' embarco.

La nit de Sant Joan

Bueno ¿quedem en que 'ns trovarém à la barberia del Pahuet; ¿no es aixó?

—Si; á las dugas en punt estaré allí.

—Are no fassis com altras vegadas que 'ns donas cita y luego resulta que la xicota t' entreté y no vens.

—No; demá, us asseguro que no quedaré embustero.

—Veyám, veyám....

Aquesta conversa sostenia ab los meus companys en Cerdáns y en Sala, la nit de Sant Joan, al mitj de la plassetta de la Font, á las deu y mitja (ó siga á las vintidugas y trenta, segóns en Dato,) quan ja cansats de voltar pe 'l poble, 'ns despedirem, ells per anar al café y jo á casa la xicota.

Tiráren ells pe 'l carrer de S nta Maria y jo pe 'l de las Candelas y aixís que havíz donat uns quants passos, tot plegat sento que s' obra un balcó y que una veu de femella 'm crida.

—¿Qué vols Roseta? vaig dir á la que 'm havia cridat (que no era altra que la meva ex-xicota de algun temps, en la actualitat casada ab un manobre que, segóns el dir de la gent era molt *bruto* y á la que vaig coneixer desseguida.

—¿Vols fe 'l favor de pujar un moment, me digué aquesta.

Encare no hagué acabat de dirm'ho que ja vaig ésser dalt.

—Aqui 'm tens; ¿qué desitjas?

—Voldria que 'm possessis un pegat de pasta de mare, á n' aquí baix, ¿com t' ho diré? sobre 'l ventre; puig 'm fa un mal que no 'm puch doblegar y com que 'l meu home no hi es y de segú que no vindrá fins demà passat al demat, d' aquí allavors ja tinch temps de ser reventada y... si no tens pressa y m' ho vols fer, t' ho agrahiré molt.

Al sentir lo que 'm proposava, vaig estar dos ó tres minuts indecis, perque á n' á la Roseta desde 'l dia que 'm deixá per casarse ab aquell manobre, li havia jurat odi etern.

Més al veurer que aquesta (que s' havia tirat recargolantse sobre un banch) feya tals gestos y contorsions que á la llegüa 's comprenia lo molt que debía patir y al sentir-la que ab llastimosa véu, no parava de dirme; —¿Vols fermho? vaig olvidar rencors antiéhs y atenintme á n' aquell manament que diu; «Consolar al afligit» vaig arremangarme de brassos y... som'hi.

Ignoro el temps que vam estar per enganxar aquell malehit pegat que de cap manera volia tenir-seli.

Quan ja ho logravam, sonaren dos cops á la porta del pis y acte seguit deixá sentirse la veu del manobre que cridava; —¡Roseta, Roseta!

—¡Cristo! exclamarem tots dos; ¿y are qué farém?

—Salta pe 'l balcó; digué ella.

—No; es massa alt y luego no vull que 'm passi com un' altra vegada que vaig saltar y per poch me rompo l' ánima.

—Dónchs, fícat á 'n aquí, féu, obrint las portas de un armari, en el que vaig amagarme mentres ella anava á obrir la porta.

Are, tot anirá bé; me deya interiorment, si al manobre no li dona l' humorada de obrirlo, perque si ho fá... *Dios me coca confesado.*

Ell entrá al pis; sopá, remenaren per allí un rato y luego al cap de dugas horas se 'n anaren á dormir.

Jo, desde 'l meu amagatall ho sentia tot y vaig considerarme salvat quan vaig sentir que li deya; —Aném al llit qu' es tart; mes tot de una sento que diu; —Déixam anar á buscar una camisa que me la canbiaré

Y sense fer cás de las protestas de la Roseta que li deya que ja se la canbiaría l' endemá, vingué á l' armari y comensá á fer voltar la clau.

Jo, al veurem perdut, vaig idearme un plan, tota vegada que tenia de jugar-me 'l tot pe 'l tot; aixís es, que al mateix moment que obrí la porta del armari, de un salt me li tiro á sobre, li donch una empena fentlo rodolar per allí terra y obro 'l balcó y 'm tiro daltabaix.

Quan vaig tornar en mí del desmay que 'm vingué de resultas del tanto, vaig trovarme estirat á sobre el llit de casa la Roseta y vaig veurer á n' aquesta al meu costat qu' estava adormida com un sóch....

Vaig fregarme els ulls dos ó tres vegadas per convence 'm de que no somniava y com que 'm fregava tant fort, ella 's vá despertar y 'm digué; «No freguis més que ja no 'm fa mal...»

Allavors vaig tornar á la realitat, convencentme de que tot allò del manobre y l' armari y el salt del balcó havia sigut un somni...

De lo que no 'm sabia avenir era de trovarme al llit y la Roseta 'm tragué de duptes dihentme que com que 'l pegat costava tant de enganxar, y jo tenia de fer tants esforços, al últim cansat y no poquent més, vaig adormirme y ella veyentme de aquella manera m' havia portat al llit perque estigués més bè.

—¿Quin' hora deu ser? vaig preguntarli.

En aquell moment el rellotje tocá las cinch.

—Recristo! vaig dir mentres me vestia ab una revolada; déixam marxar perquè sinó la gent me veuria.

Al tornar la cantonada, sortint de casa la Roseta vaig toparme cara á cara ab el manobre y com que jo anava tan rebent, ab l' empena que vaig donarli caygué estirat á terra fentse un bony al front.

Vaig ajudarlo á aixecar, donantli mil excusas y ell las aceptá rihent, dihentme que no havia sigut res.

Mes avall vaig trobar al Cerdáns y el Sala que ja tornavan de pendre la bonaventura, els que 'm digueren enfadats qu' era un embustero.

Y tenian rahó; com també tingué rahó la xicota de enviarme una carbassa per la meva poca formalitat.

¡Qui tot ho vol, tot ho pert!

J. VILA ORTONOBES.

DIRECTORA: D. RIERA BATLLE.

Aixís va el mon

La nina suspira
mostrant fonda pena,
frisosa recorda
lo goig del passat;
paraulas melosas,
promesas qu' encisan,
miradas que atrahuen,
petons que han tentat.

Un jorn se sent mare
y en son cor bategan
las ansias febrosas
d' un demá enciser;
y al cel sols demana
que pugui abrassarne
l' infant que ja alena
unit á son ser.

No ódia, perdona
al seductó indigne
que ab mots de falsia
tacá son honor;
puig que sa vilesa
li dona á coneixer
lo goig d' ésser mare
lo més pur d' un cor.

Y en tant sa feblesa,
que arréu se sospita,
trova sols desayres
y murmuracions,
los que amichs se deyan
li giran la cara
y l' insult y escarni
té per companyóns.

No aixís passa al home
que ab acció atrevida
d' una verge pura
profana lo front:
cap que es rich y guapo
li sobran obsequis
y tothom bé 'n parla;
¡aixís marxa 'l mon!

.....
DOLORS RIERA Y BATLLE
.....

Amorosa

He arrancat d' una vegada
tot afecte del meu cor;
cap ambició 'm té lligada
ni m' encisa 'l brill del or;
y es que al mon, ¡cap cosa agrada
quan s' estima ab ver amor!

Jo he sentit parlar de gloria
y no m' ha fet il-lusió;
res hi viu en ma memoria
deslligat de ta passió
y es que tot es vanagloria
quan s' estima de debó.

No tinch res que 'm dongui pena
perque res me causa anhel;
no tinch desitj de cap mena
que tot me sabría á fel;
¡sols de tu amor meu, visch p lena
que, estimante, tinch el Cel!

ROSER de CREIXELL.

¡QUANTA FEYNA!

En lo más del Romani
per pogué obrir un cami
van tallarne una figuera
y vá pensá el masover;
— De la fusta en faré fer
mitj quartá y mitja quartera.

La masovera al instant
va pensá ferne fé un sant
per tenirlo á la masía;
va aná á veure un escultó
que li fés un Salvadó
tant alt com ella el volía.

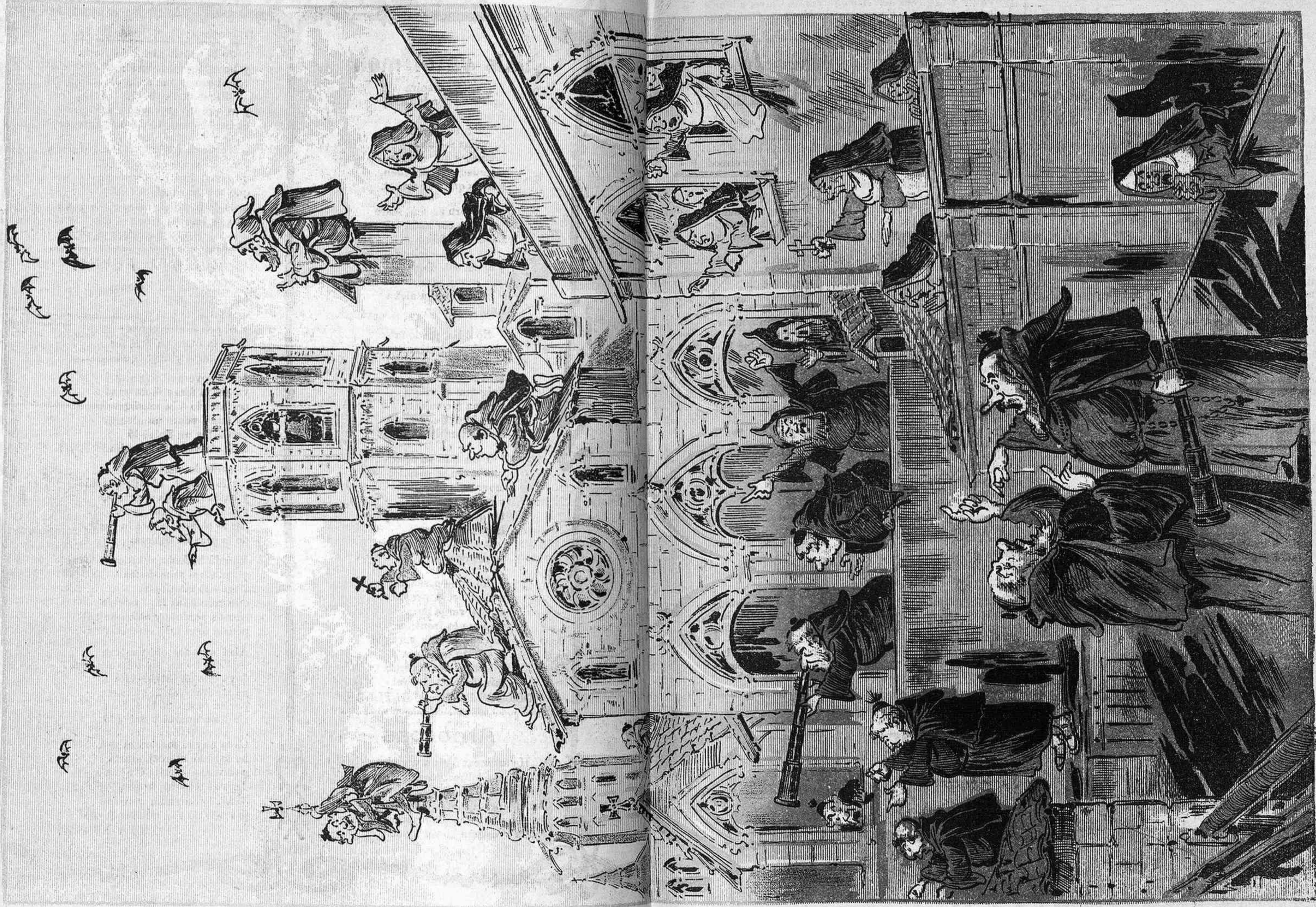
Després de molt amidá
per fé el sant, el mitj quartá
y hasta la mitja quartera,
l' escultó vejé que justa
per fe el Sant n' era la fusta
de la soca de figuera.

Van dú la fusta al taller
y acabat el sant de fer
l' escultó manifestá
que aprofitant las fustetas
trossos perduts y engrunetas
podría fé el mitj quartá...

Així 's va fer ¡oh! ventura.
— ¿Veus home? tindré mesura
deya ella ab satisfacció;
no tindré mitja quartera
pro en recort de la figuera
tindré quartá y Salvadó.

Cada any al mesurá el grá
ho feya ab el mitj quartá
y sent tant petita l' eyna
deya el masové frisós;
— Ay, lo Salvador gloriós
per mor de vos, quanta feyna!

ROSETA SERRA.

Per la por de 'ls terremotos
y dels volcans la erupció
tothom vigila las tacas
que l' hi han sortit al Sol

TEATROS

NOVETATS

A causa de falta de decorat, la setmana passada no pogué estrenarse lo capritxo dels jermans Quintero *El amor en el teatro*, habentse aplassat pera ahir, encarregantse alguna decoració al conegut escenógrafo senyor Chia.

La Empresa volguent cumplir lo promés en lo cartell d' abono aixó es, fer estreno en cada dimecres, posá en dit dia una comedia de Benavente *Amor de amar* en que si be hi há moments s' hi observa la pluma satírica de tant pulere escriptor, en conjunt resulta una verdadera equivocació.

TIVOLI

Dissapte passat se estrená en aquet teatro la ópera *Hansel è Gretel* de Humperlink que segons dihuen s' ha fet popularissima en Alemania.

A jutjar per l' éxit que va tenir, entre nosaltres no creyém logri tal distinció perque lo treball del compositor si bé notable, no es dels que deixan impressionat al públich com sucseheix ab la ópera *La Boheme* que cada dia es mes aplaudida.

Tornant á lo del mestre alemany, debém dir que hi están molt acertadas en son desempenyo las senyoretas Gardetta, Lopeteghi y Vigier, donantli un relleu hasta superior al que hi donavan las artistas del Liceu en son estreno en Barcelona.

Al final de la ópera, actualment s' hi anyadeix un ballable que s' diu que hi adicione lo mestre Humperlink en Alemania, pero dita *hijuela*, no sembla filla del mateix mestre.

GRAN-VIA

La deficiencia en lo personal de la companyia; los preus elevats en las localitats y lo repertori poch nou y variat que 's dona, fá que las funcions se vejín poch menos que desertas y que hi hagi nits que solament aplaudeixin los empleats de la casa.

Preveyém una rápida deserció de la companyia Co-beña.

NOU RETIRO

La vida d' aquet teatro ha sigut tant curta que en la present revista hem de donar compte de sa mort, ja que ab sis dias n' han tingut prou pera convencer's de que ab la entrada per lo carrer de la Diputació, es imposible sa existencia per lo que dimars passatse dongué la última funció.

TEATRO TÍVOLI

(Concerts Euterpe)

Conforme anunciarem dimars passat tingué lloch el segón de 'ls concerts matinals.

La entrada, com de Sant Joan, puig ja es sapigut que aquesta festa junt ab la de Sant Pere son las dugas en que per costum y per dret propi la «Euterpe» ompla el teatro.

Els coristas que dirigeix el notable mestre Sr. Rafart, cantaren ab la perfecció que 'ls caracteriza las pessas del programa, mereixent grans aplausos en totas ellas y mes especialment en *La verbena de San Juan*, *La moquinisa* y *Tirant l' art* (que á petició del públich dirigi lo Sr. Goula, pare) guanyantse una ovació com á regalo del seu Sant. ¡Manera delicada de felicitarli 'ls dias! En la part orquestal s' executaren ab molta virtuositat la sinfonia de *Guillermo Tell*, la *Marcha triunfal* del mestre Rafart y los *Girondins* que tingueren de repetir-se.

En resúm, un concert més en lo que 'l pabelló de la «Euterpe» quedá á l' altura de costum.

Pera diumenje, dia de Sant Pere, está anunciat el tercer concert ab un programa compost de las composicions *Cataluña* de Martinez Imbert; *Satut als Cantors*; de Thomas; *La Cassa* de Gounod; *Patria* de Rafart,

Vesprada d' istiu de Goula y *Esther*, *La Violeta*, *Los pescadors* y *Los Neis dels Almoguers* de Clavé, ademés de las sinfonias *La Euterpe* de Manent, *Herodiade* de Massenet y *Mignon* de Thomas.

Ab tant escullit programa augurém á la «Euterpe» un resultat paregut al del dia de Sant Joan.

UN (OMICH RETIRAT

Diversions públicas

PLASSA DE TOROS

(Antigua de la Barceloneta)

La *solemnitat* taurina efectuada diumenje passat, si-gué de lo mes desastrós que s' ha vist en nostres circos taurinos.

Cam á matadors hi figuravan quatre *personatjes* que tenen barra de cobrar mils pessetas pera son treball y que ab lo que feren, si 's posés en rigor lo reglament que hi há aprobat pera tals espectacles, mereixian se 'ls hagués format causa per... ganduls y portats á la presó per... robo.

Alló no es torejar ni *Cristo que lo fundò*. Es l' abús mes gran que 's pot fer de un públich pacientissim y que ha pagat l' import que li marcava los cartells.

Unicament hi hagué lo picador Molina que s' portá com un brau y aixecá lo públich. Los demés *artistas*, mereixen la mes gran censura y per lo tant nostre olvit.

Hasta per ser mes grossa la rifada, lo matador *Ma-ch quito* de resultas de la brega en son quart tóro, tingué que anar á la enfermeria y no li siguié possible matar al altre toro que li tocava, pero... á l' endemá dilluns, li fou possible matar á Badajoz una corrida que tenia anunciada y cobrar per lo tant un' altra série de mils pessetas.

Mes abús de nostra paciencia no es possible per lo tant no compreném perque la benemérita s' apoderá de la plassa pera fer acallar las justas iras del públich y deixava als causants del escandol ó sigui tota la quadrilla en pes, ab tanta tranquilitat.

Sentim vivament lo resultat de dita *solemnitat*, majorment quan per part de la Empresa Guarner, se feu los possibles pera contentar al públich ja que lo bestia escullit siguié sumament notable y ben criat.

Ab un' altra corrida per l' istil, l' espectacle taurino desapareixerá del tot.

NOVA PLASSA DE TOROS

(Arenas de Barcelona)

Pera diumenje próxim s' anuncia una corrida económica, lidiante sis escullits toros de la ganaderia Gamero (cívico de Sevilla, per los matadors *Pepe-Hillo*, *Pedilla* y *Chicuelo*

Com que dits matadors no son dels de campanillas y per lo tant dels que cobran mils pessetas, es d' esperar una bona corrida.

LA TOMASA

CUPÓ PRIMA N.º 33 (1)

Que dona dret á adquirir per

UN RAL

la comedia en un acte y en prosa

Ayguá al coll y peu aixut

original de PERE REIG Y FOL

qual preu corrent es lo de

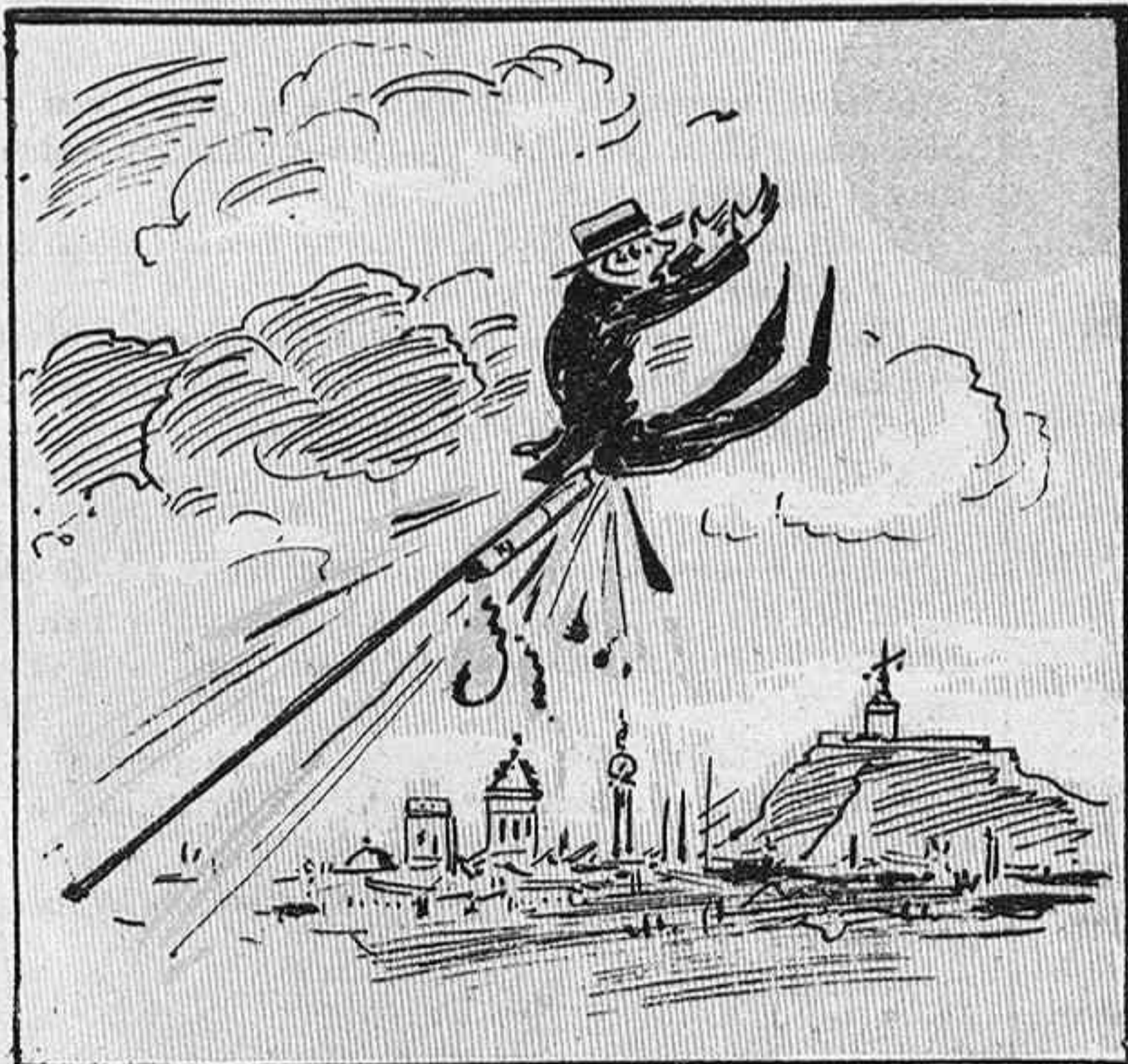
UNA PESSETA

(1) Caduca als vuyt dias ó avans si s' agotan 'ls exemplars.

LAS VERBENAS

N' es temps de fer gran foguera
per Sant Joan y Sant Pere.

Viatje desde 'l Putxet
enfilat per un cohet

—Las verbenas de éstas nits
nos tienen muy aburrits.

De verbena

Sortim Roseta
cuyta á arreglart
que de verbena
tenim d' anar
puig es la festa
de sant Joan...
¡japa nineta,
dónam el bras.

Ja som á fora
y en un bell prat
ahont las floretas
gronxan el cap
al bes de l' aura ..
¡gosém, ballant!
¡alsa nineta,
dónam el brás!

L' americana,
després el vals,
també la jota. .
ballém, saltant
ja qu' es verbena
de sant Joan
¡cuyta nineta,
enganxa 'l bras!

Lo cap me roda...
mira que caych ..
ja som á terra. .
quín són més suau ..
¡que bé 's disfruta
per sant Joan!
nena no 'm deixis
¡estreny lo bras!

¿Qué fas nineta?...
no estrenyis tant...
—Alzate y anda
hácia el xusgat
bribón, blasfemo
rata, immoral! ..
—¡Qué veig! ¡un Xanxas
que m' ha lligat!

S. BRUGUÉS.

Campanadas

L' éxit del empréstit que ha ideat en Rodrigáñez ha sigut estupendo.

Dihuen que s' ha cubert divuyt vegadas la cantitat que 'l Govern demanava. Hi ha hagut casades de banca que s' han suscrit per un centenar de milions ó més.

Els ministerials s' han fet creus de la riquesa d' Espanya. —¿Ahont son els que deyan qu' era aquest un país pobre y esquilmat— han exclamat á coro

Y 'ls ilusos no saben que la suscripció aquesta es mentida, puig ara vindrá el prorrateig y ls que s' habian suscrit per cent mil duros per exemple sols haurán de batreure la décima octava part, ó siga uns cinch mil y pico.

Els milers de milions qu' han entrat en dansa, no més existeixen sobre 'l paper y en la fantasia de 'ls agiotistas.

El diputat republicá del grupo de 'ls eloqüents, don Melquiades Alvarez diu que vol emprendre un viatge de propaganda.

Primer en Lerroux, després en Canalejas y ara l' Alvarez. ¿Qué hi déu haver en el fondo d' aquestos viatjes, que tant despertan l' afició de 'ls discursayres?

¿Será veritat lo que ja s' assegura de 'n Lerroux y s' ha sospitat també de 'n Canalejas ó siga que 'ls viatjes de propaganda no son més que maniobras del Govern per distreure l' atenció del país d' altres assumptos?

Si aixó es cert, que 's digui quant va cobrar en Canalejas del desayre que rebé diumenje á Barcelona. Seria curiós sapiguer'ho.

¡A veure si al Noy de Tona també li entran desitjos de surtir á fer propaganda!

✱

A La Garriga ha sigut detingut un individuo que s' ha casat tres vegadas.

Primer va contreure matrimoni á Sant Martí ab una catalana; després se 'n va anar á Buenos-Aires y va unir-se legalment ab una filla del país. Ultimament va estar á Xfle y allí va casarse ab una inglesa.

Me sento enorgullit de trobar-me compatriota d' un home tan valent.

Tot aixó de 'ls matrimonis múltiples s' explicava fins ara de 'ls extrangers, nort-americans principalment.

Al últim, á Catalunya hem entrat també en la via del progrés.

De lo qual jo me 'n alegro y si fos poeta compondria una oda en honor del nostre compatriota

Puig el casarse ab tres donas
demostra un pit de primera
y més, si 's recorda qu' es
una de las tals inglesa.

✱

La Societat coral «Euterpe de Clavé» ns comunica haver trastadat son domicili social desde 'l carrer de Tallers al de Basea, 17-pral.

Fém vots pera que en son nou estatje trobi las prosperitats que li desitjem y á que es acreedora.

✱

Ha mort el marqués d' Alella y tots els periódichs li han dedicat sentidas necrologías recordant els mereixements y serveys del finat

No obstant, ningú s' ha recordat del famós *Código O* que feu célebre á don Camilo Fabra.

Nosaltres, al deplorar sa mort subsaném aquest olvit injustificat, perquè 'l *Código O* es un dels llibres que quedan... Quedan als prestatjes de las llibrerias.

✱

Al fi s' ha descubert el lío de las sustraccions de Correus. Per cert que ls descubriments y detencions s' han anat enredant com las cireras y avuy ja son una colla els detinguts.

Per evitar malas inteligencias, s' há de fer constar que tot s' ha esbrinat estant ausent el jefe principal de Correus Sr. Jorro, protegit de 'n Moret.

Estant ell aquí, probablement seguiriam de la mateix manera.

¡Que consti!

✱

Al conegut venedor de periódichs y llibres Sr. Vila, propietari del kiosco *El Sol*, els polissonts s' han empenyat en marejarlo sense rahó ni motiu justificat.

Obras que s venen tot arreu ab tota llibertat, com las de Krapotkine y Reclús, á ell las hi recullen puig li prenen las existencias y no las hi tornan.

Hi ha que advertir que ditas obras 's vehuen en tots los aparadors dels llibrers d' aqui y fora d' aqui sense que la policia tingui res que dirhi.

Sols el Sr. Vila es el que 's veu vexat y perjudicat en sos interessos, ab un procedir tan abusiu.

*

Al fi, la casa Estruch de la Plassa de Catalunya ha anat á terra, s' han recullit las desferras y s' ha despejat aquell lloch.

¡No mes han sigut necessaris 8 anys per deixar un cantó de la grandiosa plassa net de pols y palla!

Es de creurer que, seguint per aquest camí, allá á mitj sigle XX ja 's comensará á parlar formalment de tirar á terra la casa Rosich, plantada á l' altre cantó de la plassa.

*

A n' en Suárez Inclán l' han xiulat á Palafrugell.

Maledicció d' un politich andalús á un' altre madrileny.

—, Azi te agan miniztro y vayaz á Cataluña!

*

Un de 'ls cambis de decoració mes xocants de la politica espanyola, s' ha vist ara ab en Canalejas.

Va venir á Catalunya tá un mes y mitj escás, com enviat extraordinari del Govern, portant la representació del Madrid oficial y parlamentant en nom del Estat ab la opinió catalana

Allavors tot eran glorias. Las autoritats l' anaren á rebre; els personatjes influyents 's disputavan la seva benevolencia; prometia l' *oro y el moro* y tot eran aplausos, cortesias y afaichs. Els que cridavan ¡Visca en Canalejas! eran patriotas.

Al mes y mitj escás d' aixó ha tornat en Canalejas á Catalunya. De l' element oficial sols l' han anat á rebre una cinquantena de civils ab els sabres desenyaynats. Els carrers per ahont passava eran ocupats militarment. Las autoritats ni l' han volgut veure. Els que l' aplaudian eran dissolts á cops de sabre.

«*Sic transit gloria mundi*», haurá pogut exclamar el propietari del *Heraldo* de Madrid, al comparar el entusiasme d' ahir, ab las cargas d' avui.

Aquestas transformacions de decoració en l' escenari politich no 's vehuen més qu' á Espanya y á las repúblicas sudamericanas.

*

Y en Canalejas venia aquest cop ab una bandera simpática á tot ser'ho; molt més simpática que l' altra vegada.

En sos discursos de propaganda d' Alicante, Valencia, Castelló y Tortosa havia fet vibrar dugas notas de las que sonan bé en las orellas dels espanyols. Per un cantó atacava ferosment el clericalisme y per l' altre 's presentava com un paladí del proletariat espanyol.

Ab bona ó mala fé sustentadas, abduas tendencias eloquentment expressadas per en Canalejas, havian ajegantat en pochs dias sa figura y se n' emportava darrera seu las multituds.

Al arribar á Barcelona, el Govern ha cregut del cas tallarli las alas y no entrarém á discutir si ha fet bé ó malament tractantlo á baqueta com si fos un Lerroux ó un agitador vulgar. Massa que l' temps s' encarregará de dir'ho.

Per de prompte la victoria ha sigut dels governants, pero may com are pot aplicarse alló de «al freir será el reir.»

*

La subasta del Teatro Real de Madrid ha quedat deserta per dos vegadas consecutivas.

A la quienta, no hi ha ningú prou tonto per deixarse pendre 'l pé, servint música als madrilenys.

¡Y aixó que 'ls *Quinyones* d' aqui 'ns deyan al marxar l' Albéniz, que Madrid era la terra de promisió de 'ls artistes!

A bon segur que si en Morera volgués sernos franchs 'ns explicaria més tips de badallar que no pas sopars de duro.

La nit de Sant Joan

Bella y poética,
ja n' es passada
la nit hermosa
de Sant Joan.
Nit d' alegría,
nit de dolcesa,
que 'ls cors esperan
boy suspirant.
Contempla aymada
las grans fogatas
com ne coronan
el ample cel,
de lluminarias
que ne disipan
de la nit fosca
lo negre vel.
Al lluny se senten
los crits de joya
y la gran música
de 'ls instruments,
y al plá del era
las fadrinetas
ab los seus nuvis
ballan contents.
—¿No 't causa enveja
tanta alegría
qu' arreu escampa
tan bella nit?
Anem'hi hermosa!
Vull qu' alli gosis.
Vull esbargirne
ton cruel neguit.
No 'm contradigas
¡hermosa, anem'hi!
Ja qu' ets senyora
de lo meu cor;
vull que las flamas
de la foguera
lo foch avivin
del nostre amor.

R. HOMEDES MUNDO.

Quentos

Un xicot qu' anava á omplir un canti á la font y al véurer qu' aquesta estava voltada de gent qu' esperava tanda, diguè:

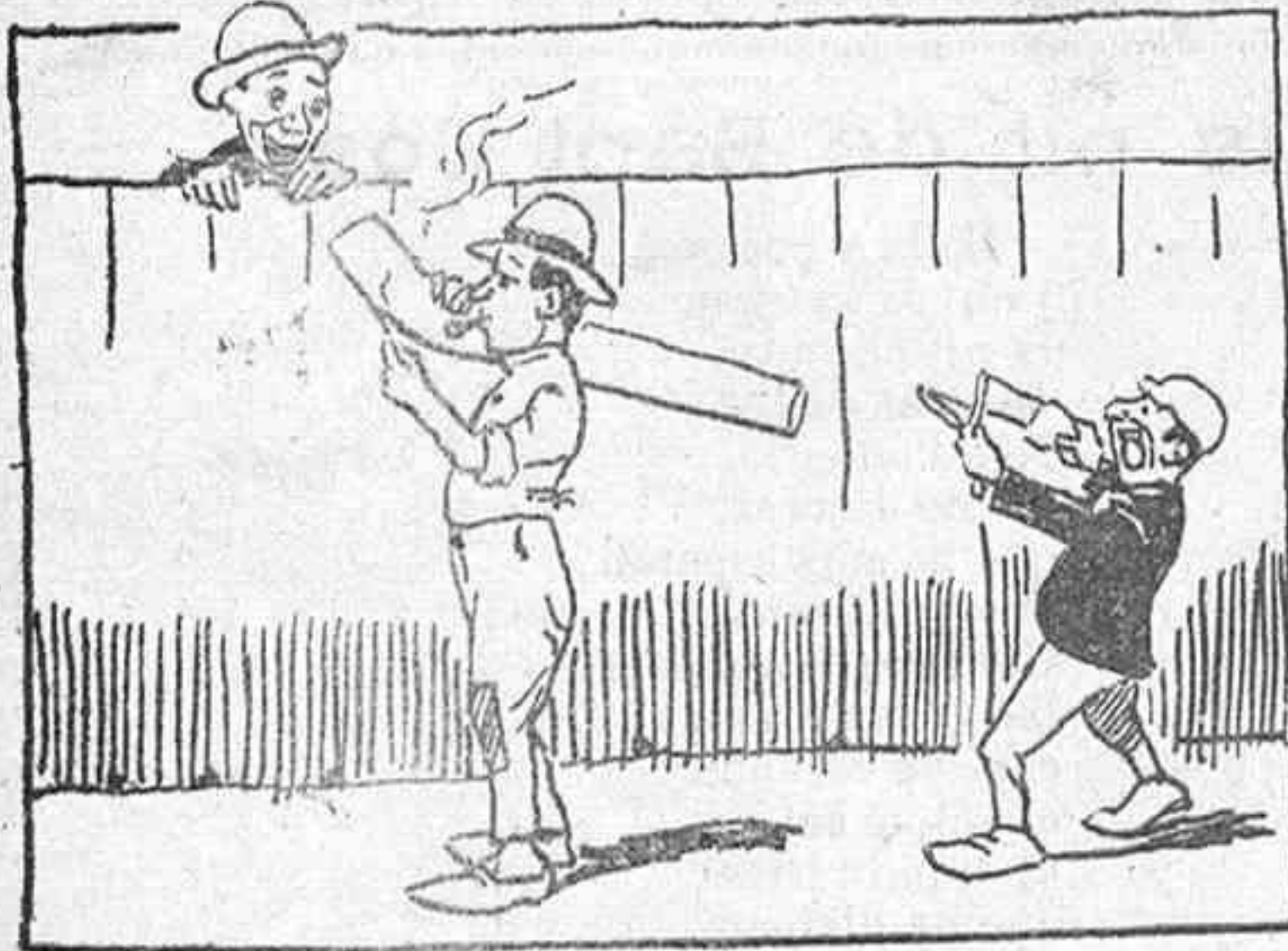
—¡B. h, bah, ja tornaré la setmana entrant perque, veig qu' aixó vá llarch.

Un gandul qu' havia perdut las ganas de trevallar deya á un company séu:

—¿Sabs Ton, lo que hi determinat? deixar l' ofici, y buscar una cassola que, de rosegons de pá ja 'n tinch si 'm poso á demanar caritat y me 'n dónan.

ABELARDO COMA.

CONSEQUENCIAS DEL BADAR

—¡Es graciós! Aquet baylet per lo travieso m' agrada. Vol fer passá un perdigó per dintre la canonada.

—¡Poca vergonya, malvat! ¡Sento que la sang me bull! Ja ha passat lo perdigó pero á mi m' ha tret un ull.

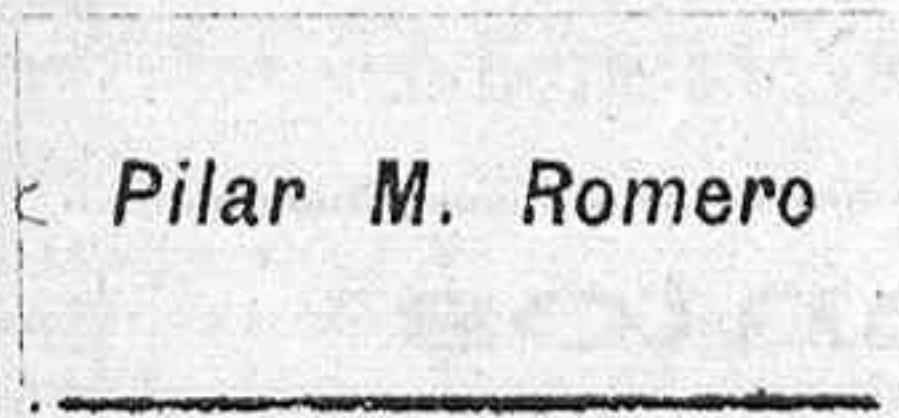
Secció de trenca-closcas

Xarada

Preposició es la *primera tersa* inversa mineral, un metall invers *segona* y un carrer de Barcelona trobarás en lo *total*.

ALBERTET de VILAFRANCA.

Tarjeta

Formar ab aquesta direcció degudament combinada, lo titol d' una comedia catalana.

CATALA-NISTA

Anágrama

Lo noy gran de cal Marcial dant una *tot* patacada féu á la porta un *total*.

JOSEPH O.

Logogrifo

- 1 2 3 4 5 6 7 8-En las casas.
- 6 8 7 6 8 3 8-Vehicul.
- 5 8 7 7 2 8-Poble catalá.
- 7 2 1 8 7-Verb.
- 7 2 6 8-Part del cos humá.
- 3 8 5-Nom de dona.
- 1 8-Nota musical.
- 4-Vocal.

A. RIBAS LL.

Rumbo numérich

- 1
- 1 2 3
- 1 2 3 4 5
- 3 4 5
- 5

Vertical y horisontal. —1.ª ratlla, Consonant; 2.ª. En las floristas; 3.ª, Nom d' home; 4.ª, Lloch habitat; 5.ª, Consonant.

AIGUA-FREDA.

Geroglífich

- × × ×
- VI
- XV
- III

JOSEPH GORINA.

Fuga de consonants

. o . e . . . e . a .

Combinar ab aquestas quatre vocals y set consonants de modo que resulti un drama en tres actes.

PEP SOL.

SOLUCIONS

á lo publicat en lo número 718

Xarada — *En-ca-mi-na-da*.

Enigma — *Orella*.

LA TOMASA

PERIÓDICH FESTIU, IL·LUSTRAT Y LITERAR
PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Espanya y Portugal, trmte. . 1'50 ptas
Cuba y Puerto Rico, " . 3 " "
Extranger, " . 3 " "
Número corrent . . . 0'10 "

Tota reclamació podrá dirigir-se á la
REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ
de dit periódich,

—○ 6, SANT RAMÓN, 6 ○—